

Chương 1

Sau giờ hóa học là giờ học tiếng Anh. Nhưng trống đổi tiết vang lên đã gần năm phút và cô Nhận đã ôm cặp bước ra khỏi lớp từ lâu rồi mà cô Vĩnh An vẫn chưa thấy xuất hiện.

Trong những khoảnh khắc trời cho như thế này, có lẽ tất cả bọn học trò trên trái đất không dại gì bỏ lỡ dịp may biến lớp học yên tĩnh thành một cái chợ bát nháo.

Bọn học trò lớp 9A4 tất nhiên không là một ngoại lệ. Trong gần năm phút đồng hồ, lớp học nhanh chóng biến thành một cái chợ cực kỳ nhộn nhịp và huyền ảo.

Thông thường, trong những trường hợp như thế này, người có nhiệm vụ biến cái chợ trở lại thành lớp học là lớp phó trật tự Minh Vương.

Những lúc đó lớp phó trật tự Minh Vương làm sao?

Hẳn nhiên có thể tin rằng Minh Vương không lập lại trật tự theo cái cách mà thằng Quyền, lớp phó trật tự lớp 9A3 bên cạnh, thường làm.

Thằng Quyền là tín đồ của “trường phái bạo lực”. Những lúc thầy cô chưa tới, Quyền thích chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui dọc các dãy bàn, mặt lạnh ngắt, mắt gườm gườm nhìn xoáy vào từng đứa. Thậm chí, có hôm nó còn cầm theo cây roi nơi tay.

Bọn học trò 9A4 đi ngang lớp 9A3, từng thấy thằng Quyền bộ tịch lừ lừ như con gấu, tay không ngừng nhấp nhấp cây roi dài thậm thụt, trông rất hãi.

Có lẽ trong các lớp phó trật tự của trường Tự Do, Quyền oai nhất. Oai hơn cả các thầy cô, kể cả thầy Đàng giám thị. Bởi vì thầy Đàng tuy nghiêm khắc nhưng không sắm được một cây roi hách xì xằng như thế. Bọn học trò chưa thấy thầy Đàng cầm roi nơi tay bao giờ.

Có thể bào chữa giùm cho thằng Quyền rằng nó phải cầm roi như Tôn Ngộ Không lúc nào cũng ôm kè kè cây thiết báng chẳng qua vì lớp nó “yêu quái” nhiều quá. Lý do đó nghe ra cũng có lý vì quả thực lớp 9A3 nổi tiếng toàn trường về tài quậy, đến mức thầy Vĩnh Long làm chủ nhiệm lớp 9A4 chỉ mới một tháng đã được Ban giám hiệu cắt cử qua làm chủ nhiệm lớp 9A3 để “trấn áp yêu quái”.

Nhưng ở trường Tự Do, đâu chỉ có mỗi thằng Quyền hành xử quyền hạn của mình bằng “bạo lực”.

Lớp 9P1 hầu hết học sinh đều ngoan ngoãn, hiền lành, chăm học, lớp phó trật tự Thúy Sơn lại là phận nữ nhi, thế mà con nhỏ này cũng dữ dằn ra phết.

Thúy Sơn không sử dụng “nhuyễn tiên” như Quyền, cũng không lượn lờ quanh các dãy bàn. Nó chỉ đứng tại chỗ, tay cầm bốn, năm viên phấn, mắt đảo quanh. Hễ thấy đứa nào

nói chuyện, nó lập tức bẻ một mẩu phấn, ném bốp một cái ngay đầu “đương sự” để nhắc nhở.

Nếu có ai tí mĩ làm một phép so sánh thì rất có thể họ sẽ sửng sốt khi biết được số phấn mà lớp phó trật tự Thúy Sơn sử dụng trong suốt năm học nếu không nhiều hơn thì chắc chắn cũng không ít hơn bất cứ thầy cô nào.

Nhưng dù sao thì Minh Vương cũng không hề có ý định trở thành một “cao thủ” về môn “ám khí” như lớp phó trật tự 9P1.

Minh Vương chỉ giống nhỏ Thúy Sơn ở chỗ đứng ì tại chỗ để canh chừng lớp học. (Để nhìn bao quát được khắp lớp, hình như mọi lớp phó trật tự trên trái đất đều phải đứng lên khỏi chỗ ngồi chứ không phải mình nó!). Nhưng khác với Thúy Sơn là trên tay nó không có một viên phấn nào.

Minh Vương đứng ngay tại vị trí của mình, vốn là một vị trí rất thuận lợi cho việc quan sát toàn cảnh lớp học vì nằm ở cuối lớp, lại gần như chính giữa lối đi; nó đứng đó và không ngừng đưa mắt từ phải qua trái, từ trên xuống dưới, cẩn thận theo dõi nhất cử nhất động của từng người.

Tất nhiên Minh Vương bao giờ cũng lưu ý đặc biệt đến “xóm nhà lá” bên tay trái, nơi tập trung các thành viên của băng “tứ quậy”, những nhân vật xem việc các thầy cô vắng mặt ở lớp là cơ hội bằng vàng để chứng minh cái biệt danh “tứ quậy” không phải ngẫu nhiên mà có.

Nói chung, cho đến chừng nào thầy cô chưa vào lớp, Minh Vương cứ đứng trơ tại chỗ như cột nhà, mắt lảo liên, mồm chốc chốc lại quát:

- Cẩm Vân, quay lên!
- Cung, về chỗ ngay!

Thường, nghe lớp phó trật tự nhắc nhở, Cẩm Vân bao giờ cũng quay lên ngay. Thành Cung cũng ngoan ngoãn đi về chỗ. Nhưng tụi nó chỉ vờ vịt thế thôi. Một lát sau, thế nào con nhỏ Cẩm Vân lảm chuyện kia cũng quay xuống và thành Cung ngửa ngáy chân tay nọ cũng lại tốt ra khỏi chỗ ngồi, lò dò lên chỗ thành Quang, thành Dưỡng để tán gẫu chứ không sai.

Và thế là Minh Vương lại hắng giọng:

- Cẩm Vân, quay lên!

- Cung, về chỗ ngay!

Nếu nhắc nhở vài ba lần mà “đương sự” không thêm đếm xia gì đến thì chàng lớp phó tội nghiệp của chúng ta đành giờ “chiêu”... năn nỉ:

- Cẩm Vân, quay lên đi mà!

Có khi chàng kêu lên ai oán:

- Cung ơi Cung, mày mắc chứng gì mà cứ chạy loăng quăng khắp nơi vậy hả?

Nhưng thường thì trong một thời gian dài, lớp phó kêu ca cứ việc khản giọng kêu ca, những đứa thích chuyện trò hay quậy phá vẫn tiếp tục quậy phá và chuyện trò, đứa nào chí thú lo việc đứa nấy, làm như chẳng ai dính dáng đến ai.

Minh Vương thấy chẳng đứa nào nghe lời mình thì run lấm. Nó cứ lăm lét nhìn ra hành lang, nơm nớp sợ thầy giám thị đi ngang. May làm sao, những lúc ngặt nghèo đó, Minh Vương sực nhớ đến lời dạy chí lý của ông bà “Năm thằng có tóc chứ chẳng ai nắm đứa trọc đầu”, liền vận dụng nó bằng cách cầu cứu các tổ trưởng học tập.

Cẩm Vân thuộc tổ 1 của thành Tần, thành Cung thuộc tổ 4 của nhỏ Hạnh. Thế là Minh Vương ngoác miệng:

- Tần, Hạnh, coi mấy đứa trong tổ của mấy bạn kia!

Trò “nhờ vả” này bao giờ cũng hiệu nghiệm ra phết.

- Về chỗ đi Cung!

Nhỏ Hạnh nói giọng nhẹ hều, nhưng thành Cung chẳng dám nấn ná thêm mây may. Nó lập tức chạy vù về chỗ.

Tần còn oai hơn. Nó chẳng cần mở miệng, chỉ trừng mắt một cái là nhỏ Cẩm Vân riu riu quay lên liền.

Căn cứ vào sự kiện đó, có thể kết luận ở lớp 9A4, các tổ trưởng học tập có uy hơn lớp phó trật tự gấp tí lần.

Sở dĩ có chuyện tréo ngoe đó một phần là do hằng tháng các tổ trưởng có quyền đề nghị giáo viên chủ nhiệm trừ điểm hạnh kiểm các tổ viên vô kỷ luật trong tổ mình nên đứa nào cũng ngán. Phần khác (phần này mới là phần chính) là do thành Minh Vương hiền quá.

Minh Vương hiền quá nên tụi bạn trong lớp sinh lờn mặt. Sự thực thì ngoài chức lớp phó trật tự, Minh Vương còn kiêm luôn chức tổ trưởng tổ 5, nghĩa là nó có trong túi tới những hai cuốn sổ. Bên cạnh cuốn sổ nhận xét hạnh kiểm tổ viên, nó còn có cuốn sổ tay riêng của lớp phó trật tự dùng để ghi tên những đứa quậy phá trong lớp, hằng tuần báo lại với cô Vĩnh Bình trong cuộc họp giữa ban cán sự lớp với giáo viên chủ nhiệm. Nhưng xưa nay tụi bạn vẫn xem những cuốn sổ của nó chẳng ra cái củ cà rốt gì.

Tụi nó biết tông nhiều lúc Minh Vương rút viết, lật sổ, bặm môi hí hí hoáy hoáy, mặt mày làm ra vẻ đặng đặng sát khí nhưng trong sổ chả có chữ nào.

Một cái đứa như thế lẽ ra không nên làm lớp phó trật tự mới phải. Mà nói cho đúng ra, Minh Vương đâu có xung

phong nhận cái chức này. Ấy là do bạn bè, đặc biệt là những đứa nổi tiếng nghịch phá, vì quá “yêu mến” cái tính hiền lành của nó mà ưu ái bầu nó lên đó thôi. Năm lớp tám cũng thế mà năm lớp chín cũng thế.

Ngặt một nỗi, nhìn bề ngoài, Minh Vương trông rất hợp với vai trò gìn giữ trật tự. Nó to con, điềm tĩnh và chững chạc. Vì vậy mà vào các dịp đầu năm, thấy lũ học trò tin nhiệm đề cử Minh Vương vào chức lớp phó trật tự, giáo viên chủ nhiệm nào cũng lấy làm hài lòng, tin rằng không thể nào chọn đúng người đúng việc hơn nữa.

Minh Vương chẳng được mồm mép như tụi thằng Cung, thằng Lâm hay Quý ròm. Bình thường nó vốn đã ít nói, khi cần phải phân trần trước đám đông nó lại càng lóng ngóng. Lần nào “bị” bầu vào chức lớp phó trật tự, nó cũng gãi đầu gãi tai từ chối nhưng khổ nỗi, nghe nó ấp a ấp úng một hồi, thấy cô nào cũng tưởng nó đang bày tỏ lòng biết ơn đối với việc bạn bè đã tin nhiệm nó, rằng nó lằng lằng nói không ra lời là vì nó cảm động quá mức đó thôi.

Thế là rốt cuộc Minh Vương vẫn phải tiếp tục làm lớp phó trật tự, vẫn phải tiếp tục đứng lên khỏi chỗ ngồi mỗi khi thầy cô vắng mặt để luôn miệng nhắc nhở, năn nỉ và sau cùng là hăm dọa những đứa gây mất trật tự, vẫn phải cho tay vào túi lăm le rút sổ rút viết ra và thỉnh thoảng quát nạt (những người hiền lâu lâu cũng nổi cộc), vân vân và vân vân, tóm lại dù hiền lành đến mấy nó vẫn phải làm những điều mà mọi lớp phó trật tự trên trái đất phải làm để cuối cùng đau đớn rút ra kết luận: lớp phó trật tự muôn đời vẫn là nhân vật bị bạn bè ghét nhất!

Chương 2

Lần này cũng giống như mọi lần, nghĩa là trong khi chờ cô Vĩnh An vào lớp, Minh Vương lật đật đứng lên khỏi chỗ, nghiêm nghị đảo mắt khắp các dãy bàn.

Và nếu Minh Vương đã giống như mọi lần thì tụi bạn hẳn nhiên cũng không thể khác mọi lần. Tụi nó bắt đầu làm loạn.

Loạn bắt đầu từ “xóm nhà lá” bên tay trái, nơi “thường trú” của băng “tứ quạ”.

Đầu tiên là Hải quăn. Cô Nhận vừa ra khỏi cửa, nó đã đập bàn, reo inh ỏi:

- Hôm nay cô Vĩnh An ốm rồi! Tụi mình về đi thôi!

Quỳnh Như ngồi bàn trên quay đầu lại cự:

- Bạn Hải đừng có trù ẻo cô giáo à ghen! Lát cô vào, tôi méc cô à!

- Cho méc! - Hải quăn nghinh mặt - Bạn méc, bộ tôi không biết... bẻ răng bạn hả?

Quỳnh Như liến chành miệng, thách thức:

- Răng nè, dám bẻ không?

Tất nhiên có cho vàng Hải quân cũng không dám đụng vào Quỳnh Như. Nó giở chiêu khác, cười nhảu nhở:

- Hê hê, răng xấu hoắc mà cũng khoe! Còn thua cả răng chuột!

Răng thuộc về nhan sắc. Bị Hải quân chê bai “nhan sắc” của mình, Quỳnh Như tức muốn khóc.

Không khóc được, nó bèn gậm lên:

- Có Hải mắt lé thì có!

Mắt cũng thuộc về nhan sắc. Nhưng Hải quân là con trai, tất không xem trọng lắm chuyện này. Tuy vậy, bị một đứa con gái chê mình là “đồ mắt lé”, nó vẫn thấy tưng tức. Thế là nó gậm còn lớn hơn đối phương:

- Bạn bảo ai mắt lé hả?

Tiếng gậm của Hải quân làm rung rinh lớp học.

Đến nước này thì Minh Vương không thể làm thinh được nữa. Nó khịt mũi:

- Hải quân và Quỳnh Như giữ trật tự nghe!

Đang ầm ỨC, càng bị buộc giữ trật tự, Hải quân càng muốn gây mất trật tự hơn nữa. Nó quay phắt sang Minh Vương, đỏ mặt tía tai:

- Bị người ta kêu là mắt lé, mà có giữ trật tự được không hả?

Câu nói của Hải quân khiến tụi bạn cười ngặt nghẽo.

Thằng Cung thừa dịp pha trò:

- Hải quân hỏi mới chí lý làm sao! Nếu đòi mắt mà giữ trật

tự được thì đâu còn là mắt lé! Còn nếu đã lé thì làm sao mà giữ trật tự cho được!

Lời bình luận nhí nhố của Cung lại làm nổ ra thêm một trận cười.

Minh Vương thấy mình càng can thiệp, lớp học càng lộn xộn, bèn bối rối đưa mắt nhìn Lan Kiều:

- Lan Kiều, bạn để tở bạn làm loạn vậy hả?

Được lớp phó trật tự cầu cứu, tở trưởng Lan Kiều động lòng từ bi, liền quay sang hai tên tở viên bướng bỉnh của mình:

- Thôi, mấy bạn ngồi im giùm đi cho!

Thấy Hải quân và Quỳnh Như mặt mày đứa nào đứa nấy vẫn còn bưng bưng, Lan Kiều lập tức nghiêm mặt:

- Bộ hai bạn muốn tở mình tháng này xếp hạng bét hả?

Nghe tở trưởng đem việc xếp hạng thi đua ra hù, Quỳnh Như đành hậm hực quay lên, còn Hải quân cũng thôi phồng mang trợn mắt.

Thấy Lan Kiều “đẹp loạn” nhanh như chớp, Minh Vương thở phào. Nhưng nó chưa kịp hít hơi vào, đã nghe Quới Lương rú lên:

- Ồi, thùng dít tao rồi!

Tiếng la chói tai của thằng này khiến lớp học vừa lắng xuống bỗng nhốn nháo trở lại.

Tụi bạn vừa cười rúc rích vừa háp tấp đổ đôn mắt về phía cuối lớp.

- Gì vậy Quới Lương? - Vẫn giọng thẳng Cung nhanh nhẩu

- Dít mà sao lại thùng?

Quới Lương đáp lời thằng Cung bằng cách nhảu thò